

Arrest

nr. 194 290 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 8 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2016 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissingen worden op 12 februari 2016 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aan de partij bij beschikking van 6 februari 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing van 8 februari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert tegen deze beslissing in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht”.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar “de beginselen van behoorlijk bestuur” geeft zij niet aan welke andere beginselen zij, naast de zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht. Waar zij in haar uiteenzetting theoretisch lijkt te verwijzen naar de hoorplicht, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te geven op welke manier de eerste bestreden beslissing deze precies zou schenden. In deze mate komt het eerste middel onontvankelijk voor.

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in de eerste bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing in deze zin niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Met betrekking tot de concrete elementen haalt de verzoekende partij in haar betoog aan dat zij reeds sedert 3 jaar in België verblijft, hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd en zij een feitelijk en effectief gezin vormt met haar broer, E. R. met Belgische nationaliteit. De Raad merkt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing hieromtrent motiveert dat de verzoekende partij nalaat om de afstamming met de heer E. R. te bewijzen en dat het louter voorleggen van een kopij van de identiteitskaart de afstamming niet aantoon. De verzoekende partij gaat geenszins concreet in op deze motivering zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Waar de verzoekende partij meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase, stelt de Raad vast dat dit niet als dusdanig blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde zet tevens onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State uiteen dat de overige aangehaalde elementen, waarbij hij de concrete elementen opsomt, worden aangehaald in de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld. De gemachtigde voegt nog toe dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform “art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”. De Raad merkt hierbij op dat de eerste bestreden beslissing inderdaad slechts betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de mate dat de verzoekende partij onder verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 24 mei 2004 nog betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie niet zouden kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing hieromtrent dan ook wel degelijk wordt gemotiveerd. Het arrest waarnaar de gemachtigde verwijst, waarop de verzoekende partij geenszins ingaat, is overigens recenter dan dat waar de verzoekende partij naar verwijst in haar verzoekschrift. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier voornoemd arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare.

De verzoekende partij stelt verder dat de gemachtigde er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat zij alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd en opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij een enkele actuele band mee heeft. Zij stelt dat zij in Marokko niet alleen haar huisvesting heeft achtergelaten, bovendien momenteel ook geen sociale banden meer heeft in het land dat zij drie jaar geleden verliet en dat er dan ook moeilijk van haar verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 3 jaar heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren. Dit zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, wat maakt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de gewijze weg te doen, aldus de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de voornoemde elementen ter ondersteuning van haar betoog geenszins staft en zich aldus beperkt tot loutere beweringen. De verzoekende partij gaat niet inhoudelijk en op concrete wijze in op de motieven van de gemachtigde. Zij zet geenszins uiteen op welke manier de motieven van de gemachtigde – onder meer de mogelijkheid om beroep te doen op financiële steun van familie, kennissen of vrienden of op het IOM, dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, de overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar broer en het aangevoerd centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM dat zij in België heeft opgebouwd – niet zouden volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Met dit betoog toont zij een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aan. Evenmin toont zij aan dat de motivering niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, dat de eerste bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn voorbereid, niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat deze met machtsoverschrijding werd genomen. Daar waar de verzoekende partij elementen uit haar aanvraag herhaalt en waar zij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij voert tegen deze beslissing in een tweede middel de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”.

Daar waar de verzoekende partij de schending aanvoert van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, duidt zij ook hier niet aan welke beginselen zij, naast de opgesomde beginselen, precies geschonden acht. Het tweede middel komt dan ook slechts ontvankelijk voor, daar waar het betrekking heeft op de concreet aangehaalde beginselen.

Waar de verzoekende partij meent dat het bestreden bevel niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar na een verblijf van 3 jaar nu te bevelen om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, en dat de beslissing met dit element op geen enkele manier rekening houdt waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de in de tweede bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwist. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten waarbij hij specificeert dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan op grond waarvan zij aanneemt dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet reeds zou volstaan om de tweede bestreden beslissing te schragen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel – dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2 Op 14 februari 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 oktober 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 6 februari 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: *“De advocaat van VzP stelt van mening te zijn dat er wel buitengewone omstandigheden zijn omdat hij een gezin vormt met zijn broer en al vier jaar hier verblijft. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen slechts elementen herhaalt die zij reeds in haar verzoekschrift had aangevoerd en dat hierop middels de beschikking van 6 februari 2017 reeds werd geantwoord. De verzoekende partij gaat geenszins op concrete wijze in op de motieven uit voormelde beschikking en doet er geen afbreuk aan. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 6 februari 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

2.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient dan ook geen uitspraak te worden gedaan omtrent de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing die wordt opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS